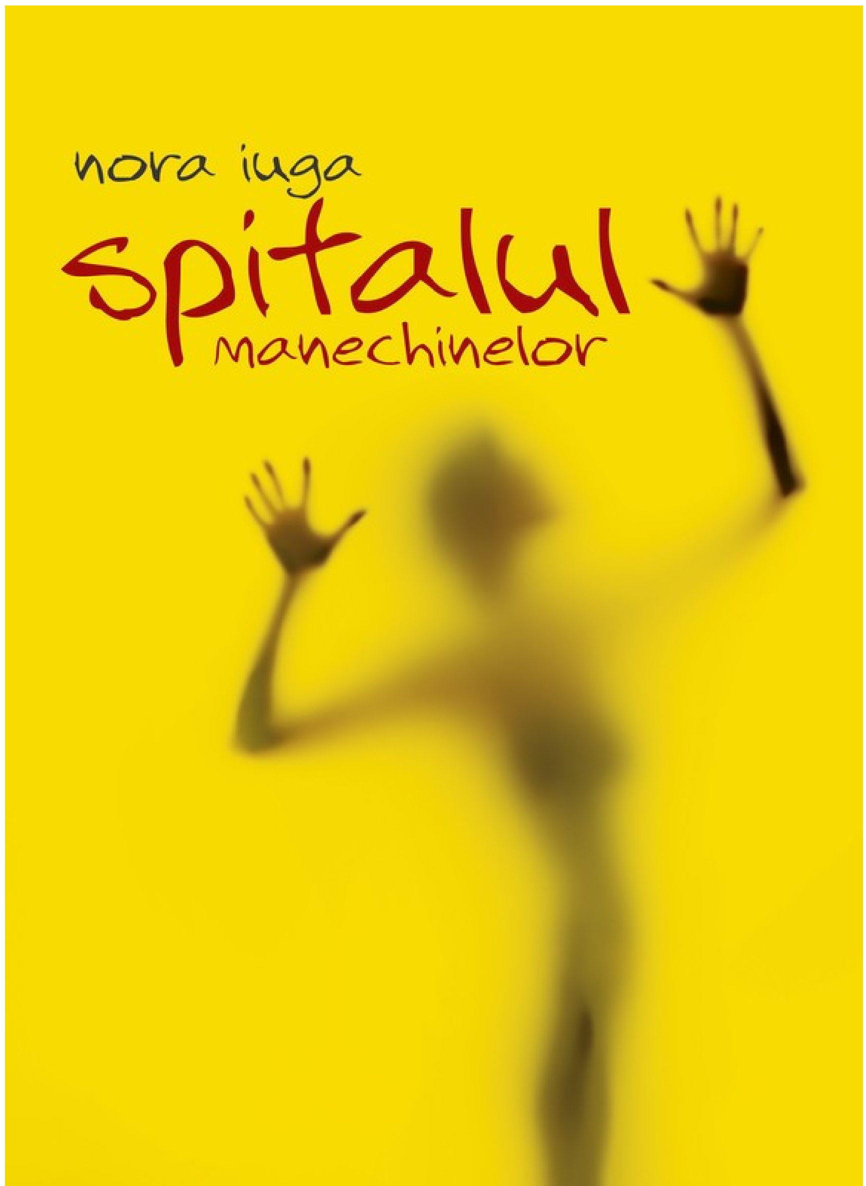

Table of Contents

În scuarul cu scaune goale litera lăsată pe masă gheata galbenă din casa verde punct totdeauna seara ca un bolero de ravel punct parcul cu platani un singur oraş o singură casă din când în când era marţi

În verdele neliniştit al oraşului

O simplă impresie a pielii

casa de pariuri literare

Nora Iuga

Spitalul manechinelor

Spitalul manechinelor de Nora Iuga seria Poezie colecţia Reeditări

editor: Cristian Cosma (un cristian)

producţie: Victor Jalbă-Şoimaru

ISBN: 978-606-92543-2-5

Lectura digitală protejează mediul

Versiune electronică realizată de Elefant.ro

Nora Iuga, poetă, prozatoare şi traducătoare, este membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Volume publicate: *Vina nu e a mea* (Editura Pentru Literatură, 1968); *Captivitatea cercului* (Editura Cartea Românească, 1970); *Scrisori neexpediate* (Editura Cartea Românească, 1978); *Opinii despre durere* (Editura Cartea Românească, 1980, Premiul Uniunii Scriitorilor din

România); *Inima ca un pumn de boxer* (Editura Cartea Românească, 1982); *Piaţa Cerului* (Editura Cartea Românească, 1986); *Cântece* (Editura Cartea Românească, 1989); *Săpunul lui Leopold Bloom* (ediţia I, Editura Cartea Românească, 1993; ediţia a ÎI-a, Editura Polirom, 2007; Premiul Uniunii Scriitorilor din România); *Dactilografa de noapte* (ediţia I, Editura

Cartea Românească, 1996; ediţia a ÎI-a, Casa de pariuri literare, 2010); *Spitalul manechinelor* (ediţia I, Editura Universal Dalsi, 1998; ediţia a ÎI-a, Casa de pariuri literare, 2010); *Capricii periculoase* (Editura Vinea, 1998); *Inima ca un pumn de boxer* (Antologie – Ediţii definitive, Editura Vinea, 2000); *Sexagenara şi tânărul* (ediţia I, Editura Albatros, 2000; ediţia a ÎI-a, Polirom, 2004; Premiul Uniunii Scriitorilor din România); *Fasanenstraße 23 – O vară la Berlin* (Editura

Vinea, 2001); *Autobuzul cu cocoşaţi* (ediţia I, Editura Vinea, 2001; ediţia a ÎI-a, Editura Charmides, 2010); *Lebăda cu două intrări* (Editura Vinea, 2003); *Fetiţa cu o mie de riduri* (Editura Cartea Românească, 2005; Premiul revistei *Cuvântul*); *Hai să furăm pepeni* (Editura Polirom, 2009). În 2007, a primit Premiul Friedrich-Gundolf, oferit de Deutsche Akademie für Sprache und Dichtung.

O recompensă care se acordă tuturor celor care contribuie la răspândirea culturii germane în lume. În perioada 15 mai 2009 – 15 mai 2010, a beneficiat de cea mai importantă bursă oferită de statul german unui scriitor străin: Deutscher Akademischer Austausch Dienst (DAAD).

A tradus din August Strindberg, E.T.A. Hoffman, Friedrich Nietzsche, Knut Hamsun, Barbara Bronnen, Elfriede Jelínek, Herta Müller, Ernst Jünger, Oskar Pastior, Günter Grass, Aglaja Veteranyi.

Femeia şi detectivul femeia proba o pălărie cu boruri mari de fetru neagră oglindindu-se în lentilele ochelarilor de soare ale detectivului. ea nu ştia că el e detectivul. el nu ştia că ea e femeia. aşa începuse şotronul acela lung format din căsuţe inelare ca o coleopteră adormită pe un

trotuar oarecare. faţa femeii lua forme diferite în fiecare cerc. de la faţa bucălată a clotildei până la obrazul supt şi gălbejit al ignaţiei. numai pălăria rămânea aceeaşi cu marginea căzută pe ochi ca un acoperiş aplecat de prea multă umezeală. ochelarii aveau un verde cafeniu de pajişte arsă. zburau fluturi pe chipul femeii şi atunci ea devenea un peisaj luminos de vară târzie. nu erau ani. nimeni nu are ani – cine poate arăta cu degetul aceste ciudate obiecte? cine poate jura: sunt în posesia a patruzeci de ani frumoşi sau grei sau rotunzi sau albaştri sau veritabili. nu nu nu! anii nu sunt ceva ce poate fi avut sau pierdut. atunci de ce detectivul stătea acolo ca o vitrină în care femeia nu se vedea decât pe sine iar pe ea nu o vedea nimeni nici măcar un anunţ care să-i aducă delicateţea unei motivaţii; închis pentru inventar. trec berze peste berze. tinereţea este o regină detronată, detectivul era răbdător femeia nerăbdătoare.

— E bine? întreba.

— Ce a fost ieri? întreba.

— Nu-mi acoperă ochii? întreba.

— Cât e ceasul? întreba.

— Cu părul strâns sau liber? întreba.

— Oare o să plouă? întreba.

— Mă întinereşte? întreba.

— În cât suntem astăzi? întreba.

— Mă găseşti frumoasă? întreba.

— Când aduc smochine? întreba.

— Poate cu voaletă? întreba.

— Ce-a făcut Rapidul? întreba.

O fetiţă blondă şi un băiat brunet. piatra cade în primul cerc al şotronului. picioare în sandale; picioare cu şosete sărind. piatra cade corect fără abateri exact unde trebuie să cadă. câştigă fetiţa. câştigă băiatul. piatra cade pe-o latură. cioburi verzi cioburi cafenii vitrina spartă. detectivul vede femeia. femeia vede detectivul. mă scuzaţi spune. mă scuzaţi spune. ea o ia spre parc. el spre staţia de taximetre. băiatul ridică pălăria din ultimul cerc al şotronului şi-o pune pe cap spune OK şi începe să fluiere.

punct merg un şir de reflectoare deasupra un şir de reflectoare dedesubt

O perfectă dantură

madona cu două feţe

În fiecare dimineaţă arătarea bătrână şi grasă în pufoaica roşie, cu cizme de cauciuc în picioare şi bascul albastru mâncat de molii pe cap, vine de la piaţă cu două sacoşe în mâini şi fără umbrelă sub ploaia de noiembrie. În fiecare dimineaţă arătarea bătrână şi grasă în pufoaica roşie, cu cizme de cauciuc în picioare şi bascul albastru mâncat de molii pe cap, se priveşte în oglinda crăpată a liftului pe care se prelinge un scuipat şi-şi face cruce. În fiecare dimineaţă arătarea bătrână şi grasă în pufoaica roşie, cu cizme de cauciuc în picioare şi bascul albastru mâncat de molii pe cap, adună după ea câinii cartierului care vin să-i miroasă picioarele nu se ştie de ce.

când tai un copac se cutremură altarul din clipă în clipă se micşorează distanţa dintre urmărit şi urmăritor degete precaute mâini care adulmecă linia orizontului le amestecă ochii fugi din oglindă e prea mult umor pângărit în trăsăturile acestei bătrâne

„A face parte din peisaj a nu mai vedea nimic decât culoarea lui prelingându-se peste somnul tău”.

O comportare ca oricare alta

Între umilinţă şi o transfuzie de sânge albastru pe vremuri traducea Calea regală

Îşi striga câinii cu numele amanţilor era un fel şi ăsta de a te descălţa de o gheată prea strâmtă văd urme de mâini şi de tălpi roase pe stative de acizii unor ploi incontinente văd aceste tipare ale materiei dacă scap voi arunca afară din mine cristalul cu care măresc nerăbdarea vânătorului travestiurile ascunzătorile după coloane au o anumită savoare de parcă te-ai culca în patul altcuiva şi iată mă gândesc un vin roşu vărsat pe tunica albă a

ofiţerului ţarist

Îi pune evidenţa pe piept

În locul decoraţiei dar cine-şi face griji pentru hoitul câinelui cine-şi ţine urina în faţa fatalităţii cine încearcă să fie amabil când octogenara trece calea ferată ca un jet de vitriol şi iată-ne mai puţin vorbăreţi mai puţin previzibili mai puţin curioşi

În fiecare marţi la ora zece seara bătrâna doamnă corpolentă în mantoul negru, cu pantofii escarpen în picioare şi toca de velur pe cap, merge la cafeneaua literară cu eşarfa fluturându-i în vântul de noiembrie. În fiecare marţi la ora zece seara bătrâna doamnă corpolentă în mantoul negru, cu pantofii escarpen în picioare şi toca de velur pe cap, se priveşte în oglinda crăpată a liftului pe care se prelinge un scuipat şi-şi trimite un pupic din vârful arătătorului. În fiecare marţi la ora zece seara bătrâna doamnă corpolentă în mantoul negru, cu pantofii escarpen în picioare şi toca de velur pe cap, întinde mâini tremurătoare pe care i le sărută cu smerenie distinşii scriitori.

să exişti pe două maluri deodată sau cum spune un prieten poet să respiri în două văzduhuri deodată să ai un sânge secret o moştenire catastrofală un viitor asimetric morcov păstrâmac castraveţi alături de manechinele müncheneze ale Sylviei Plath e ca un plagiat care taie poemul în două ca o cărare între un păr negru şi un păr blond am putea să ne dăm mâna să bârfim împreună să fim materne şi milostive dar profilurile noastre se desprind unul de altul asemenea gazelor care-şi crează elementul propriu cum mă lepăd eu de casa mea cum mă ruşinez de creierul demodat şi inconfortabil ca o broască râioasă de două ori pe zi mă duc şi vin

Îmi schimb tablourile să nu se vadă ce ascunde o idolatrie de fapt escaladez zidul morţii acest mic ochi

negru care mă urmăreşte blând nicio zi nu mă lasă

În pieliţa mea adevărată

— Perfecţiunea-i cumplită, se scuza ea divina –

mă aflu într-o ceremonie continuă mă umilesc întrebând ca-ntr-un irezistibil joc de ştafetă nicio toleranţă pentru lăcomia asta de aparenţe şi-n dosul ceţurilor sângele

În fiecare dimineaţă pisica neagră cu ochi galbeni coboară maiestuos cele cinci trepte de la intrarea blocului M36, de lângă betonieră, o face la stânga printre vrejurile de dovleci şi rugii de mure sălbatice, traversează aleea şi se opreşte la movila de nisip de lângă garajele neterminate. scurmă cu labele nisipul, se aşază opintindu-se bine, îşi înalţă coada ca un steag, se pârţâie de câteva ori, rămâne o clipă neclintită cu ochii închişi într-o stare de beatitudine, apoi dă din nou repede, repede nisipul cu labele până-şi acoperă urma cu totul.

punct de-atâtea blocuri nu mai văd orizontul lumea se-nalţă cerul coboară cine va ieşi învingător

poem de octombrie venea pe străzi ocolite venea încet subversiv mai ţin minte rochia şi geanta ei roz ca o fondantă uriaşă sunt iremediabil îndrăgostită de mine mirosul mănuşilor şi al ciorapilor de damă seara printre clasoare şi monezi vechi umbra aceea subţiratică magnetismul ei inefabil octombrie tolănit pe frunze octombrie cu albine pe geamuri ea pasărea îşi trimite de dincolo

Inelul de care încă m-agăţ

O bătrână linge cu limba scămoasă liniile de cărbune ale uşilor desenate pe ziduri până dispare orice speranţă de a ajunge înapoi

În pantofii cu tocuri înalte

mărunte’s-au făcut întâmplările doamne liniştea chipului meu culcată peste liniştea chipului mamei

O baltă în care nu mai arunci cu pietre pentru că e gata încreţită

— Până şi ironia ţi-s-a ros la coate şi băncile sunt ocupate de şcolari –

nu e un anotimp această toamnă e însuşi patul tău

În care faci amor în gând ca într-o ceainărie chinezească ca într-un autobuz cu cocoşaţi ucigătoare penitenţă cuţit înfipt în glanda dulce unde se distila odinioară un insidios parfum de tânără femeie

şi-acum

În seara asta cu lumina alterată scoţi dintre-o ladă vechea rochie de sub liliacul

Înflorit nebuna obscena pufoasa care-ţi întoarce mângâierea-n degete şi-n sânge ţi se varsă eufratul şi-s-a dus în aplauzele mulţimii ca o capră în târg sau ca un înger neprihănit mărturisiţi voi cu neîncrederea şi sila voastră dacă această gulie credulă mai poate să prindă rădăcini în eden spuneţi dacă acul prompt al trântorului mai poate trezi măceşul din agonia lui

maiestuoase trec roţile trăsurilor

Împodobite cu ghirlande adio ruletă rusească adio râsete provocatoare abia te mai zăresc cu cartea-n mână sau cu un mic licorn pe coapsa stângă şi iată norii se resfiră moartea se ameliorează

„Ca orice lucru vulnerabil şi spiritul a tremurat”.

perdeaua se clatină

În vaze flori

În paturi copii perdeaua se clatină pasărea nu intră în casă

În mine se luminează treptat ca prin lupă ochiul meu vede eczema pământului aş vrea un deşert liniştit

O imensă spinare de cal
În muşchiul lui dulce şi brun să adorm

mănuşa deşirată împrejurul arătătorului

I

şi ce ne mai spui fată frumoasă cu păr gri cu ochi gri cu mâini gri unde ţi-ai pus cuvintele şi carnea perdelele tale ce fac la ferestrele fluviilor şi acele degete rotunde ca nişte cartofiori risipiţi pe plaja inundată

II

hai la curse manon strigau premilitarii la peluze mâncau agrişe aveau ceasuri extraplate lăudau şi cântau zburai deasupra lor ca un aeroplan de hârtie se pierduse un copil cu păr blond un buldog mic îl învăţau să muşte şi el cotcodăcea şi făcea ouă era o alcătuire cum numai tu erai în stare să naşti un creier de fier inventează punând botniţe lucrurilor ucigând dragostea ştergând numerele pe casele mici intrate până la jumătate

În pământul ridicat de cârtiţe

III

şi iar te-am uitat sub voaleta frivolă plăsmuire cerească la umbra cedrilor aveai un călcâi roz şi un călcâi galben două săpunuri camay două emisfere două butelii de leyda care-mi mâncau nopţilepân' -am sărăcit de tot şi m-am făcut zgârcită nebuna mea cu păr gri cu ochi gri cu mâini gri unul după altul's-au întrecut să-mi prezică balanţa cu jumătăţile ei de împărăţie toate deşeurile strălucirea stinsă a şpanului

În refectoriul unui trandafir sălbatic şi te-aş săruta încă şi încă mănuşă deşirată împrejurul arătătorului ca o cunună de spini

„Când zăpada doarme când noaptea îşi cheamă câinii
Înapoi”.

la gura rece a vântului vocile tale

Îşi rup lanţurile

IV

văd albe spălătorii cu oglinzi şi vane de zinc ei toţi au spălat chipul tău de pe perne toţi au guvernat toţi au poruncit am intrat în mahalalele morţilor mă gândesc uneori cât de puţin ai existat în filmele lor toate acele limuzine acele serate acele picnicuri botinele negre pe pajiştea verde şi călătorii singuratici sorbind haşişul din subţioara umezită

V

Iată raiul întors pe dos ca un palton un lapte care se retrage cuminte sub caimacul lui prin iaurgerii prin sfioase cafenele literare poeţii cu pixurile lor acrobatice frumoasa mea uitata mea capriciu al culorii pe faţa brună a pământului luminează-mi trupul subţiat de aşteptare

Încă şi încă

aici se vinde ce importanţă au toamnele şi sufletul ghemuit sub umbrela de ploaie ce importanţă au bocancii cu care ai escaladat everestul aici se dă pâine aici se dă lapte aici se vinde carnea şi sângele omului viaţa este prea comestibilă

În scuarul cu scaune goale

1. cum stai cu bluza şifonată cu gura strâmbă ca începutul unei întrebări cum îţi probezi fericirea de la doisprezece ani care nu te mai încape hăinuţa aceea de marinar cu bumbi aurii când mergeaţi pe dig şi mama şi tata erau tineri ce fabuloase averi de celule's-au cheltuit şi n-a mai rămas nicio fărâmă din carnea de-atunci

2. e greu de aflat când anume şi unde

Intrăm în locuinţa noastră personală se spune că

nimeni nu moare neîmplinit dar poate că viaţa nu-i decât parfumul străinei frumoase care a trecut sau doar aţâţătorul filat al cărţilor când ultima figură e de altă culoare

3. odinioară cutreierai prăvăliile de frişcă ale oraşelor suprarealiste aveai vocaţia imperfectului a acelui prezent aflat

Într-o permanentă vărsare parcă te văd o fetiţă cu toate profeţiile închise

În sâmburele de migdală strâns în palmă parcă te văd tăind meticulos filele unui mic tratat despre ratare

4. mă gândesc la acele aparenţe glorioase fluturând stindarde vorbind în megafoane şi tu mereu preocupată de reversul paginei de actul consumat mereu îndrăgostită de finaluri

— Un vapor oprit

În deruta unei rulete –

neputând crede nici graţia nici justiţia nici măruntele galanterii ale musafirilor

5. poate într-o lume celtică imaginată

Într-o oră de muzică

În ploaia prudentă a unei dimineţi micile tale escapade cu ficţiunea – amanta dulce pe care trebuie's-o mulţumeşti pentru că nimic nu te reabilitează când valurile întorc marea în trecutul ei şi viitorul se face îngust cât pasajul incert dintre două rânduri de gene

6. câştigai uneori poate pierdeai ca toţi oamenii dar câştigul totdeauna în vorbe l-ai cheltuit pierderea în gânduri ţi-a rămas ce prost obicei să te simţi protejată

În refugiul blând al unei adaptări totale ca mormanul

de cămăşi
Într-un şifonier neumblat

7. Şi-acum încotro mă îndrept atât de speriată şi vara şi iarna vulturii zboară înapoi
Îmi scurtez timpul scriind adică navigând adică parcurgând cuvintele un voyageur solitaire est le diable şi disperarea acelei ultime concluzii că în afară de carnea ta tot mai absentă nimic nu e har.

litera lăsată pe masă câinele mort pe zăpada murdară seamănă cu pământul şi tatăl meu seamănă cu pământul carnea care ne face frumoşi
Îşi naşte-n celule pământul doar litera lăsată pe masă e o cochilie goală un cerc deschis spre alt cerc

gheata galbenă din casa verde
În zilele de sărbători se întâmplă mereu să-ţi apară în faţa patului gheata galbenă din casa verde cu numărul 126 lucruri absurde pe care mâna plictisită şi oarbă le pipăie-n-am nevoie de memorie sunt atâtea feluri de a-ţi plăsmui părinţi şi amanţi şi atâtea feluri de a te juca pe nisip sau pe covor cu semnalele scurte şi reci ale oamenilor de pe stradă
Îi simţi cum vin în balcoane de un verde sticlos ca nişte albine uriaşe le simţi trompele cufundându-se
În creierul tău mori să-i reţii să le faci patul să le dai un ceai toate obiectele astea aruncate în colţ unele peste altele le-aş recupera după pipăit mi-aş aminti de frumoasele zile când marea e un măgar somnoros acele instantanee şi nopţile pe care nu le-am mai văzut pe stradă mes pays plats vaste întinderi fără relief cu case de melci moţăind pe poteci argintii mi-ar trebui un caiet să mă desenez fie şi unul de matematică m-aş înghesui între două triunghiuri isoscele şi aş aştepta ca muezinul la umbra minaretului să vină cineva să mă citească să mă copieze să mă rezolve

punct nu aici în locul acesta nu se trăieşte papagalul visează cuvinte rotunde şi albe ca pilulele la ore prescrise

totdeauna seara ca un bolero de ravel

I

În spatele plopilor ascunzătorile grenadierii cu servitoarele vesele rostogolindu-se prin iarba înaltă tu aveai un veston albastru

Îţi rămăsese mic poate de aceea mi-s-a scurtat visul m-am învăţat să spun totul scurt să rezolv o iubire în opt versuri dar de aici încolo începe muntele ca o platoşă de gheaţă de aici încolo vin vânătorile cu câini aţâţaţi vine cocoşul de munte şi ţipă ca o femeie în călduri nu se mai topeşte nimic nu te mai ameninţă nicio avalanşă povesteşte şi-n vremea aceea cum îţi tăiai tu cuvintele cu o nepăsare aproape aristocratică cum îţi scoteai poemele să fie mai cuviincioase mai adaptabile

Îţi frământaseşi un copil era golemul tău care te asculta când tu umblai prin zaharniţă el îţi aducea furnicile în casă

II

prefăcută lună octombrie ultima târfă travestită în doamnă când ceaiul se răceşte în ceaşcă şi jarul ţigării se stinge-n mănuşă ar trebui să plec la o mamă bolnavă să mă întâlnesc cu un cal pe care-l-am visat urcând scările blocului arunc totul pe geam

Îmi pun cămaşa de zale

Îmi las viziera pe ochi ca un gând în uitarea lui acolo în colţ unde tramvaiul coteşte la betonieră am găsit urma piciorului tău

O potcoavă care o să-mi poarte noroc măruntele noastre minciuni totdeauna seara un bolero de ravel mă îndepărtez de tine cu furculiţa de argint în buzunar

Întineresc pe zi ce trece cum se apropie lebăda de cântec acolo unde se deschid picioarele femeii acolo unde

păstorul a tăiat un miel se-ntinde pajiştea unei tăceri mai mari ca bucuria

III

observi cum îţi fur vorbele cum îmi mut patul când eram tânără mă îndrăgosteam în mai acum mă îndrăgostesc în octombrie soarele meu bostanul meu doldora de seminţe

— Orice ironie e o mărturisire –

seara când vin recruţii de la gară aş spune şi mai multe despre mine am un bărbat îmbrăcat şi altul dezbrăcat ruşinea stă între bătrân şi tânăr ca un ac de balanţă

tot timpul în drumurile mele caut un parc

Înainte de războiul zăpezilor sezonul îşi răscoleşte culoarea mă pipăi şi nu mă găsesc

— Când nu exist sunt perfectă –

pantofii stau lângă pat mănuşile pe noptieră numai mâna cu care îţi scriu lipseşte din cameră dar creierul mi-a devenit flexibil e un atlet de douăzeci de ani

Îmi scot din geantă rujul pudriera cochetăria îmi atârnă de gât ca un bolovan

IV

mi-amintesc de cursele cu jochei ţarişti cu rubaştele lor de satin vişinii ce femei de zăpadă le-au îngheţat mâna pe cravaşă

Înainte de-a lua startul mâncam o ciocolată suchard aveam un ceas un cuc singuratec pe care-l întorceai unii îşi vând nasturii cum ar juca la ruletă şi de sub palton numai icnete numai subţiori asudate ritmul sexului nu se mai opreşte cum trece liftul de toate etajele şi ajunge mai sus de cumulus de nimbus şi de toate acoperişurile lumii mi-am regăsit energia nu mi-e frică de câini nu mi-e frică

de maimuţele mici şi iscoditoare veselă mi-împart timpul

Între buzunarele hainei negre de piele marsupii moarte jupuite dacă harapul ăla mic ar veni la mine să mă arate cu degetul

I-aş putea zice că şaizeci de ani sunt un fluviu de sânge care se varsă în mare

Înroşind-o

V

nu există mai jignitoare briză în aer şi mai mare cruzime în muzică mă duc la minaret mă spăl pe picioare am luat pe tălpi urmele animalelor şi le-am folosit acum pe butucul de jertfă e un poet poate scrie un poem despre milă şi despre ruşine poate că noaptea primeşte solii din alte caverne sunt un patruped care şi-a pierdut instinctul te-am tot aşteptat credeam că vii cum confunzi uneori un tramvai care se depărtează cu unul care se apropie

VI

până unde se întinde hârtia pe care scriu stau's-o veghez ca pe un mort şi noaptea se face mai vie adună femei colorate şi bărbaţi cu degete lungi

Iubirea asta continuă ca un dans la care privesc fără să particip şi-n spatele plopilor ochiul sticlos şi albastru urmărind furnicile

punct un măr un cuţit mâna mea corupe materia mâna mea e şarpele acestui paradis

parcul cu platani din nou noaptea ca-n adolescenţă prin bucătării poemele mele bezmetice tu care ştiai atât de bine să citeşti stările să le legi de cauzalităţi nevăzute tu care aveai un voal negru acopereai cu el veioza când voiai să-ţi găseşti pivniţa trupului acolo pe geam în colţul din stânga fluturele cu cap de mort şi tu cu amorurile tale mototolindu-şi cearşafurile

În gândul unei femei imaginare tu alergând pe sub felinarele roşii când sperma, când ploaia, când liniştea

Îşi disputau spaţiul dintre două rugăciuni poţi să faci ce vrei eu tot te aduc fără să ştii

În această hârtie neruşinată fiecare poem e un viol fiecare ficţiune e refugiul unui masochist de unde nevoia asta de inteligenţă a sexului de unde atâtea curbe insinuante

În sângele ciclic al trandafirului mă gândesc la bărbatul răstignit pe crucea unei femei mă gândesc la aerul roşu din nara unei vite înjunghiate mi-amân pe mâine descrierea parcului cu platani

*
* *

cuvintele mele şi cuvintele tale se iubeau ca amanţii seara pe cheiuri şi afară e o primăvară seducătoare ca un cimitir te depărtezi până ajungi un punct la capătul unei alei obscene

În parcul cu platani statuia comandorului vina lui tragică de a se urni din cizmele-i de piatră femeia care ieşise ieri noapte din mine stătea în spatele geamului aripile fluturelui se mişcau sub mâna ei transparentă acum va începe o nouă etapă a poemului

O nouă staţie din calvarul unei dulci insecte de când ai plecat mi-am înfipt bolduri cu gămălii colorate

În cele mai tainice cute ale trupului

În carnea mea se întâmplă mici avarii coboară berzele în cuiburi mari şi negre vedeam un ou într-o plutire lentă şi mă rugam să cadă întreg în iarbă acum când ai plecat de tot am libertatea unui asasin nici nu ştiam că amintirea are un sânge atât de bun la gust ca o femeie

În parcuri îţi e milă să fumezi

În parcuri intră seara cu pânze gri pe ochi frumoasele cuvinte îndrăgostite

Îmi vin în sus pe gât ca voma unui înger şi mă-ntâlnesc cu umbra ea are părul lung şi ţine în mână o carte sunt cai pe lumea asta făcuţi să tragă dricuri eu mă aşez pe-o piatră şi număr să te uit

un singur oraş o singură casă sunt zile şi nopţi

Într-un oraş cu o singură casă

Într-un birou cu oameni de-aceeaşi culoare spunând da la deschiderea uşii spunând da la închiderea ei spunând da pentru că niciun cuvânt nu te poate ascunde mai bine nu te poate şterge mai bine de pe harta peste care unul singur trece cu degetul

din când în când era marţi cum poţi să mai exişti când ţi se taie raiul în două şi malurile lui stau faţă-n faţă ca nişte armate duşmane vreau să scriu acum cât creierul sângerează pixul acesta este egalul lui dumnezeu nu vreau să aştept să se aşeze drojdia nu vreau să aştept să mă ridic deasupra să ating distanţa regulamentară de unde se văd mai clar dezastrul şi rămăşiţele lui

Iată sunt o cutie nenorocită de carton din care's-au scos pantofii şi is-a pus capacul la loc vine de undeva un necunoscut vrea să-mi vândă cuţitele la preţ redus eu îmi pipăi carotida şi simt

O irezistibilă atracţie

O fată chiar o fată era arătarea aceea albă

O ectoplasmă care vorbea la telefon pe urmă izbitura zilei în faţă când telefonul dispărea cu numere cu tot şi-s-ascundea într-o pădure printre ciupercile roşii ca nişte semnale de alarmă mi-s-a sfâşiat realitatea de sub ea iese o faţă de cal care aleargă singur şi fără jocheu continuându-şi cursa până la capăt să fii conştiincios să-ţi neglijezi până şi durerea ca să-ţi îndeplineşti obligaţiile din când în când era marţi din când în când era miercuri atunci se ridica mercurul în termometru aş fi vrut să fac o perversitate să-mi deşert cuvintele în urechea unui bărbat până la orgasm dar tot ce fusese posibil e acum o mare pată arsă rămasă pe faţa de pernă după ce ai adormit cu

ţigara aprinsă dacă rămân singură ca pisica aceea care-şi pierde sângele printre copaci nevăzută de nimeni am avantajul unei umilinţe distinse un geam spart pe care cineva a lipit un pergament

Iată fumez fumez ca o nebună mi-am regăsit riscurile sunt mai tânără decât o nuia de salcie

În duminica floriilor văd adevărul văd vaza de sticlă

În care apa a secat ar trebui să-mi fardez pleoapele obrajii

O pungă încreţită pe fundul căreia au rămas dâre de boia ar trebui să mă întâlnesc cu nişte domni bătrâni să-mi trec setea prin vara lor secetoasă vin umbrele ca nişte cămăşi străine de noapte vin umbrele ca nişte trenuri negre

În dreapta şi-n stânga terasamentului morţi tineri nepăsarea lor pură ştergând orice promisiune acum când nu mai există alternativă când inelul şi-a pierdut piatra nu mai apelez la nicio carte de poezie nu mă mai tentează nici măcar furtul unui vers asta-i trufia mea cu ea mă acopăr sunt stâlpul de beton ţeapăn şi rece prin care trece curentul fără să-l atingă

În verdele neliniştit al oraşului un trup plin cu păsări un tramvai cântător rostogolirea

În verdele neliniştit al oraşului dimineaţa când luna e rece şi iscoditoare

Istoria sculelor noastre

Istoria mâinilor care fac bani

Istoria acestor pantofi care desenează lumea pe obrazul pământului aer paharul cu doctorie cerneala care-mi hrăneşte mortul

O simplă impresie a pielii mortul meu drag înveseleşte-mă sunt un căţel speriat tras dintre-un vis în alt vis unde plouă şi ninge şi nimeni nu mai vrea să se joace cu mine mă uit la televizor la filme

În care oamenii dansează fac dragoste oamenii se-mbată atâtea lucruri pe care eu nu mai pot să le fac mă

refugiez în creier

În alcovul ereziilor mele unde e cald şi bine dar uite că şi creierul se repetă devine plicticos ca o simplă impresie a pielii

În după amiaza măruntă simt mâncărimea civilizaţiei un ultim şi irepetabil orgasm al mileniului toţi bolnavii frumoşi ai Europei cu drogurile lor cu HIV-ul lor cu aiurioarele lor eşarfe orange

„Şi întreg viitorul deja înăuntru în ei!”

cum spunea don Álvaro la vremea lui

Într-o altă poveste dinţatele roţi ale progresului mă taie felie cu felie dar atât de aproape văd încă walkiriile şi câmpiile elisee şi edenul cu gropile lui parfumate

Ieri în iarba înaltă cum

Intrai tu în mine şi toate zgomotele se opreau la marginea pădurii ah, poezie terapie de şoc când nu mai ajută nimic decât gluga trasă pe ochi când din cupoanele de organdi înflorat

Îşi scoate capul un şobolan cu ochi albaştri şi totul se întâmplă în afara mea

Într-un imens magazin cu raioanele închise şi totul explodează la ora cinci când începe serialul la televizor adică începe viaţa adică îţi vin musafirii

Începe iubirea perversă masturbarea cu întâmplările celorlalţi contemplarea vapoarelor în portul Le Havre şansoneta pe care o cânta o femeie necunoscută lumea spărgându-se în cristale roşii şi creierul speriat şi singur în încordarea lui ca pumnul mic al unui cecen răzvrătit

Table of Contents

O simplă impresie a pielii